

MARIE'S TAAK
door
DINA

NIJKERK
G.F.CALLENBACH

MARIE'S TAAK

DOOR

DINA

GEÏLLUSTREERD DOOR FRANS VAN NOORDEN

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

MOEDER.

„Marie,” klonk een zwakke stem uit de bedstede, en toen er geen antwoord volgde nog iets luider: „Marie.”

Het meisje, dat voor het raam zat te lezen, keek op en kwam naar het bed toe. „Marie,” klonk de vermoeide en zwakke stem weder, „kun je de kinderen niet wat stil houden; ik heb zoo'n vreeselijke hoofdpijn en ze hinderen mij zoo; en geef dan broertje zijn pap en zorg voor koffie. Zoo dadelijk zal Vader thuiskomen, en je weet, niets vindt hij zoo naar als thuis te komen in een rommelige kamer zonder koffie klaar te vinden. Kom, doe je best eens.”

Uitgeput zweeg Moeder. Bleek en vermoeid lag zij in de kussens. Zij zuchtte en scheen door angstige gedachten verontrust te worden.

„Kom eens een poosje bij mij zitten, Marie,” vroeg Moeder 's avonds, toen de kinderen in bed lagen en Vader weer was heengegaan.

„Luister goed, kind, ik heb je heel wat te zeggen.”

Weer zweeg de zieke een langen tijd en Marie meende dat Moeder was ingeslapen, maar toen zij goed toekeek, zag zij, dat Moeder niet sliep maar zachtjes snikte.

„Wat is er?” vroeg Marie angstig. „Hebt u pijn?”

„Dat heb ik altijd, kind, maar daar huil ik nu niet om. Ik huil nu omdat ik het zoo vreeselijk vind, jelui allemaal te moeten verlaten.”

Verbijsterd keek Marie op. „Ons verlaten?” vroeg zij angstig.

„Ja, ik ga sterven, Rietje. Ik voel heel goed, dat ik steeds minder word; en was het niet om Vader en jelui, ik zou blij zijn. Ik voel mij soms zoo moe, dat ik niets anders meer verlang dan rust.”

„O Moeder,” snikte Marie, „zeg toch niet dat u sterven gaat; u zult best nog beter worden.”

„Neen, dat zal ik niet,” was het rustige antwoord. „O kind, je weet niet, hoe ik geleden en gebeden heb. Ik ben al veel langer ziek dan iemand weet, maar ik heb er tegen gestreden; mij met alle kracht tegen dat gevoel van ziek-zijn verzet. Ik wilde niet klagen; wilde je niet thuishouden van school. Ik hoopte steeds, dat God mij wel weer zou beter maken. O, hoe heb ik Hem daarom gesmeekt, gedwongen bijna, maar nu ben ik rustig; nu heb ik alles in Gods hand gegeven; nu weet ik, dat Hij alles wel zal maken.”

„Ik ben zoo blij,” vervolgde de zieke na een poosje, „dat je juist de school doorloopen hebt en dus zonder bezwaar kunt thuishkomen om voor Vader en de broertjes en zusjes te zorgen.”

Moeder zag niet, hoe een angstige, smartelijke trek op Marie's gezicht kwam en vervolgde na een poosje

rust: „Je bent nu veertien jaar en flink en sterk genoeg voor je leeftijd. Marie, beloof je mij, dat je, als ik gestorven zal zijn, mijn werk hier zult overnemen? Het is zwaar en moeilijk, dat weet ik, maar ik zal rustiger sterven als ik weet, dat je al je krachten zult inspannen, dat moeilijke werk zoo goed mogelijk te verrichten. Zorg goed voor je broertjes en zusjes; maak het huis voor Vader gezellig. Laat hem nooit thuiskomen in een wanordelijke kamer.”

Weer een geruimen tijd stilte, waarin Moeder met moeite ademhaalde. „Marie, kind,” begon zij weer, „het is misschien voor het laatst dat wij samen eens praten kunnen. Beloof je mij, alles te doen wat ik je gevraagd heb? Houd God voor oogen, kind, Hij zal je helpen in alle moeilijkheden. Bid maar veel.” Dit laatste was bijna onverstaanbaar.

Luid snikkend lag Marie 's avonds in haar bed. De angst, dat zij haar Moeder moest verliezen, drong elk ander gevoel op den achtergrond. Zij dacht er niet aan, dat zij nu van school moest, terwijl zij zoo gehoopt had door te kunnen leeren; zij dacht aan niets anders dan aan het vreeselijke, dat gebeuren ging. Langzamerhand bedaarde zij wat; kon zij weer kalmer denken. Waarom zich zoo van streek gebracht? Het was toch niet zeker, dat Moeder sterven ging. Zij voelde zich zeker erg ziek, en dan dacht iedereen te zullen sterven. Verleden jaar, toen zij zelf ziek was, dacht zij ook wel nooit meer beter te zullen worden, en hoe spoedig was zij toch weer geheel hersteld geweest. Als Moeder maar eten wilde, dan zou zij wel gauw weer wat sterker worden. Marie zou morgen eens iets heel lekkers voor Moeder klaarmaken, en nu zou zij voor haar bidden; dat zou nog beter helpen dan lekker eten. Moeder had haar toch zelf gezegd, dat God ons gebed hoort en verhoort;

dat God alles kan. Zij knielde neer in bed en smeekte God om herstel voor haar Moeder: „O Heere, maak Moeder beter, maak Moeder beter,” herhaalde zij telkens weer.

Veel geruster sliep zij nu in 't Zou alles nu in orde komen, dacht zij.

II.

MARIE BEGINT HAAR TAAK.

Diepe stilte heerschte in huis. De neergelaten gordijnen sloten de zon buiten en lieten de kamer in het halfduister, wat een angstig, droevig, beklemmend gevoel gaf. Aan de tafel zat Marie en schreide wanhopig. Nu had zij zoo gebeden, telkens en telkens weer; gesmeekt, of God haar Moeder wilde beter maken. Zij had Moeder van alles voorzien, waarin zij mogelijk trek zou hebben. Maar alles tevergeefs. O, zij had soms gegild; vol wanhoop uitgeroepen, dat God haar Moeder moest beter maken, want dat zij haar niet missen kón, en toch was Moeder gestorven.

Nog eens had Moeder haar laten beloven, dat zij goed voor Vader en de kinderen zorgen zou, en zij moest die belofte houden. Zij wist wel, een belofte aan een stervende gedaan was heilig, en als die stervende dan nog je Moeder was, dubbel heilig. Maar hoe moeilijk, hoe vreeselijk moeilijk kwam die taak haar nu voor. Zij was alleen, haar broertjes en zusjes, die een paar dagen bij tante Marie gelogeed hadden, zouden straks weer thuiskomen, en dan

Hoe viel de stilte nu op, na die drukke dagen, die een sterfgeval altijd na zich sleept. Dezen middag was Moeder begraven. Veel familieleden, allen elders wonende, waren er voor overgekomen, maar allen waren weer heengegaan. Wat viel die doodsche stilte nu op. Marie

huiverde als zij naar den hoek keek, waar Moeders kist had gestaan. „O, Moeder, Moeder,” kreunde zij zacht. Zij had, vóór vandaag, niet geweten, hoeveel zij eigenlijk van Moeder hield. Vreeselijk, altijd die leege plaats, die leege stoel, dat leege bed. Luid snikkend wierp zij zich op den grond en bleef daar liggen tot Vader thuis kwam, die de kinderen weer gehaald had. Deze dwong haar naar bed te gaan: „Je bent erg moe en overspannen,” zeide hij. „Ga naar bed en rust maar eens goed uit.”

Verkwikt en uitgerust na een urenlangen slaap, ontwaakte Marie den volgenden morgen. Even moest zij zich bedenken. Wat was er toch gebeurd? Maar plotseling stond alles haar weer voor den geest, en tegelijk dacht ze: vandaag begint mijn taak. Tante Francien, die haar de laatste weken, toen Moeder zoo heel, heel erg ziek was, geholpen had, was gisteren ook weer naar haar eigen huis gegaan. Nu stond zij voor alles alleen. Vader moest weer naar zijn werk; Frans en Nelly naar school; Wim naar de bewaarschool. Voor dat alles moest zij nu zorgen. Nu, en voortaan elken dag het eerst opstaan, zij moest.... o, het duizelde haar als zij dacht aan alles wat zij doen moest. Zij stond op en begon zich te kleeden. 'k Heb nog niet gebeden, dacht zij, straks maar doen. Toen zij eenmaal beneden was, bedacht zij zich, dat zij nog niet gebeden had, maar wat kwam het er op aan, dacht zij verder, zij had nu geen tijd meer, en toen zij zoo erg, zoo heel erg gebeden had in dien vreeselijken tijd, toen Moeder ziek was, had God haar gebed niet eens verhoord, misschien zou Hij haar nu weer niet hooren, dus.... zij voltooide haar zin niet, maar wekte de anderen, zette thee, sneed brood, en begon zoo haar taak, zonder gebed, maar met het vaste voornemen, die zoo goed mogelijk te vervullen.

III.

HOE HET GING.

Voor het raam van de huiskamer stond Marie met een ontevreden trek op haar gelaat. Zij had een boek in de hand, doch las niet, maar keek de kamer rond, en langzamerhand maakte de trek van ontevredenheid plaats voor een van schaamte. Wat was de kamer ongezellig en rommelig; als Moeder dat eens zien kon, wat zou zij er een verdriet van hebben. Er waren trouwens zooveel dingen die Moeder verdriet zouden doen, als zij ze wist. De eerste weken na Moeders dood was alles nogal goed gegaan. Het verdriet had haar zachter en vriendelijker gemaakt dan zij vroeger ooit geweest was, en de gedachte aan hetgeen zij haar Moeder beloofd had dwong haar steeds, alles zoo goed mogelijk te doen. Langzamerhand was dat veranderd; zij dacht nog wel heel veel aan Moeder; miste haar nog dagelijks; schreide vaak van verlangen naar haar; maar ook haar eigen wenschen en verlangens waren weer meer op den voorgrond getreden. Bijna dagelijks kwelde haar de gedachte, dat zij nu niets meer lezen kon; dat zij de hoop, die zij zoo lang in stilte gekoesterd had, om onderwijzeres te worden, had moeten opgeven, en stug en werktuiglijk deed zij dan haar werk. En hoe deed zij het dan? Vaak nam zij 's morgens een boek in haar handen, en las, las, alles om zich heen vergetend, soms zelfs den kleinen Arie niet hoorend, totdat het eindelijk tot haar doordrong, dat zij niet meer kon klaarkomen; dat zij nog eten moest koken. Ongeduldig wierp zij dan het boek weg en deed vlug het allernoodzakelijkste, stopte allen rommel in een hoek en het gevolg was meestal, dat zij halfgaar eten opdiende en Vader boos werd.

O, als Moeder dat alles eens wist! 't Was haar, als hoorde zij Moeders zwakke, moede stem, die fluisterde: „Laat Vader nooit thuiskomen in een rommelige kamer.” Hoe dikwijls was dat al gebeurd! Hoe zag de kamer er uit? Een varkenshok had Vader het gisteren in een booze bui genoemd. Toen vond zij, dat Vader ongelijk had, dat het zoo erg nog niet was, maar nu....

Weet je wat, zij zou gauw de kamer gaan doen, haar een goede beurt geven. En vast besloten ging zij aan het werk. Wat eerst? O ja, eerst de stoelen afstoffen en in de gang zetten, dan vegen. Vol ijver begon zij het laatste, maar hield verschrikt op, wolken stof vlogen omhoog. Het kleed opnemen en uitkloppen, dat kon zij niet alleen; daar kwam een harer tantes haar soms mee helpen. 't Was schande dat het kleed zoo stoffig was, maar zij had ook in twee dagen niet geveegd. Wacht, zout strooien, dat had zij Moeder ook wel zien doen, of theebladeren en in een begeerte het nu eens extra goed te doen, nam zij beide. IJverig was zij een paar uur bezig en kon toen voldaan rondzien. Hè, nu zag alles er weer knap uit, nu zou Vader ook wel tevreden zijn, misschien wel den geheelen avond thuisblijven. Als nu straks de kinderen maar weer geen rommel maakten. Zou zij ze naar buiten sturen om te spelen? Neen, dat toch maar niet. Moeder wilde dat nooit en zij moest immers Moeders plaats innemen. Nu nog even lezen, maar juist begon Arie, die zijn middagdutje uit had, te huilen en moest zij hem uit bed halen en bezig houden. Bah, hoe vervelend, dacht zij even, doch zij vermande zich, nu niet dadelijk weer boos worden. Daarop kwamen de anderen uit school, en was het met haar rust gedaan. Nog eens keek zij de kamer rond: keurig zag het er nu uit.

„Akelige, vervelende jongen, wat maak je weer een rommel, kijk nu eens aan, nu is het weer een bende;

kan ik weer beginnen; het helpt niemandal of ik mij al uitsloof en hard werk; altijd is het wat anders," en bij deze woorden, op harden, ruwen toon uitgesproken, gaf Marie Wim een gevoeligen klap om zijn ooren. Met een vertrokken gezichtje keek Wim op. Waarom sloeg Marie hem nu, hij had toch niet anders gedaan dan gespeeld, en die blokken zou hij zelf wel weer in de doos ruimen. Au, hij wreef even over de pijnlijke plek.

„Dat is gemeen van je," stooft Frans op. „Dat kind doet niets. Als je dan beslist slaan wilt, sla mij dan liever."

„Moeder mopperde nooit zoo," zeide Nelly met bevend stemmetje, „en klappen gaf ze ons heelemaal niet."

„Hou jij je mond," zeide Marie bits, „er wordt jou niets gevraagd. Ben je van plan dien rommel dadelijk op te ruimen?" zei ze weer tot Wim en zich omkeerend trapte zij, bij ongeluk, den kleinen Arie, die ook op den grond zat, op de hand. Deze begon hard te huilen en Frans sprong woedend toe.

„Nare, vervelende meid," riep hij heesch van opwindung, „altijd ben je aan het razen en slaan; hier, nu zal ik jou ook eens afranselen," en hij gaf haar den klap aan Wim gegeven met interest terug.

„Schei toch uit," schreide Nelly tot Frans, „nu is het genoeg." Frans wist echter van geen ophouden. Eindelijk gelukte het Marie, hem van zich af te werpen, maar, hij viel tegen de tafel aan; de koffiepote, die op het spirituslichtje stond, viel om, den inhoud over tafel en vloer stortend. Gelukkig kreeg niemand de kokende koffie over zich heen.

Even waren allen bedaad door den schrik; toen vloog Marie overeind en gaf Frans een schop.

„Spook, naarling, plaaggeest," riep zij, „nu heb ik zoo gewerkt vandaag; zoo mijn best gedaan, en kijk nu eens, nu zegt Vader natuurlijk weer dat hij in een varkenshok thuiskomt, maar mijn schuld is het dezen

keer niet." En van woede en spijt begon zij luid te schreien. Te midden van al dat lawaai kwam Vader thuis en o, wat was hij boos, wat mopperde hij; hij vloekte zelfs, iets wat Marie hem nog nooit had hooren doen.

IV.

HET NIEUWE BUURMEISJE.

Eenige maanden waren verlopen; maanden, waarin Marie met nog minder lust haar werk gedaan had; waarin zij nog ontevredener en ongemakkelijker geworden was. Aan haar Moeder durfde zij bijna niet meer denken; o, als Moeder eens wist, hoe slecht zij haar belofte hield; als zij eens zien kon, hoe het er in huis uitzag; als zij eens hoorde hoe zij Nelly en de jongens, ja, soms zelfs Vader afsnauwde. Soms dacht Marie nog wel eens aan Moeders woorden; soms was het haar, als hoorde zij Moeder zeggen: „Bid maar veel,” maar zij probeerde altijd die gedachte weer zoo vlug mogelijk van zich te zetten; bidden durfde zij niet meer.

Marie's gelaat droeg nu altijd een norschen, ontevreden trek, die iedereen dadelijk opviel. Ook het meisje, dat sinds eenige dagen in het huisje vlak naast Marie woonde, zag het en maakte er haar Moeder opmerkzaam op.

„Kijk eens, Moeder,” zei ze, naar Marie wijzend, die in het kleine tuintje bezig was. „Kijk eens wat een zuur gezicht dat meisje heeft. Bah, ik geloof niet dat ze lachen kan, het zou mijn vriendin niet moeten zijn.”

„Willy, Willy,” zeide haar Moeder, zacht bestraffend, „je moet niet zoo haastig in je oordeel zijn. Als je wist, hoe het komt dat die arme Marie zoo zuur kijkt, zou je, geloof ik, medelijden met haar hebben.”

„Weet u dat dan, Moeder?”

„Ja, juist van morgen hoorde ik er wat van en ik heb innig met haar te doen.”

„Wilt u het mij ook vertellen, Moeder?”

„Zeker, kom maar hier bij mij zitten en neem je haakwerk, dan brei ik onderwijl.”

„Dat meisje,” begon Moeder, „is maar een paar jaar ouder dan jij en heeft nu al de zorg voor het heele huishouden: Vader, drie broertjes en een zusje.”

„Heeft zij dan geen Moeder meer?”

„Nee, die is eenige maanden geleden gestorven.”

„Och, hoe vreeselijk,” zeide Willy meewarig, „ik wist geen raad als ik u missen moest,” en opstaande sloeg zij haar arm om haar Moeders hals en kuste haar innig.

„Dat arme meisje.”

„Ja, wèl arm meisje, stel je eens voor, Willy, dat jij alles hier alleen doen moest en nu zijn hier nog niet eens kinderen. Het ergste is, dat als haar Vader bij zijn thuiskomst een ongemakkelijk meisje en een rommelige kamer vindt, hij weer weg gaat en wie weet waarheen. Vrienden opzoeken, naar een café misschien. Het was vroeger zulk een net, fatsoenlijk huishouden, vertelde men mij, maar nu . . . ze gaan met reuzenschreden achteruit.”

„Maar Moeder,” zeide Willy na een poosje, „als dat meisje bedroefd is, behoeft ze toch niet zoo ongemakkelijk te kijken.”

„Nee Willy, dat behoeft ook niet, maar wij weten niet wat daarvan de oorzaak is. Ik heb toch zoo vreeselijk met haar te doen. Kon ik ze maar helpen.”

Willy was onder den indruk van hetgeen Moeder haar verteld had. Telkens keek zij door het venster naar Marie en haar medegevoel werd tot innig medelijden. „Kon ik ze maar helpen,” zeide zij, juist zooals haar Moeder gezegd had. „Maar hoe? Waarmee?”

Toen zij 's avonds voor haar bed geknield lag, vroeg zij, of God haar wijzen wilde, hoe zij haar buurmeisje kon helpen.

„Moeder,” vroeg Willy een paar dagen later, „zou ik dat meisje niet eens kunnen opzoeken, ik zou haar

zoo vreeselijk graag helpen; doch als ik maar steeds hier voor het raam naar haar blijf kijken, zal dat toch niet gaan."

"Welja, ga jij eens een praatje met haar maken, wie weet hoe prettig zij dat vindt."

Vol moed stapte Willy het huis uit en op het andere huis toe. Marie, die buiten bezig was, keek even op toen zij Willy hoorde komen. „Mag ik er even inkomen?” vroeg deze. „Ja?” en meteen stapte zij het tuintje in. „Ik ben je nieuwe buurmeisje, weet je, en ik kom eens kennismaken. Ik vond, dat je er zoo triestig en ongelukkig uitzag, maar Moeder vertelde mij dat je reden hebt, verdrietig te zijn, nu dacht ik je misschien wel ergens mee te kunnen helpen."

„Neen, dank je,” zeide Marie koel.

Even stond Willy, misschien voor het eerst van haar leven, met een mond vol tanden. Die Marie maakte haar verlegen met dat koele antwoord. Wat nu? De kinderen, dacht zij, en zich weer tot Marie wendend vroeg zij: „Zijn je broertjes en zusjes thuis?”

„Jawel.”

„Mag ik even naar ze toegaan, ik houd zooveel van kinderen?”

Even stond Marie besluiteloos. „Ga maar naar binnen,” zeide ze toen. „Maar de kamer is nog niet erg opgeruimd, de kinderen maken altijd zoo'n rommel.”

„Dat geeft niet, daar zal ik niet naar kijken.” Met deze woorden stapte Willy achter Marie de kamer in.

„Wat doen jelui?” vroeg ze vroolijk, dadelijk op de kinderen toestappend. „Mag ik meespelen?”

Drie verbaasde gezichtjes staarden Willy aan, en Arie trok zelfs een lipje, alsof hij wilde gaan huilen. Maar, zeker door het vroolijke, vriendelijke gelaat, dat hij zag, gerustgesteld, was hij ook al heel gauw goede maatjes met Willy.

Spoedig waren zij nu de vrolijkste, grappigste spelletjes aan het doen en Willy deed even ernstig mee alsof zij zelf nog een klein kind was. Dat beviel de kleintjes en weldra klonk hun schaterend gelach door de kamer.

„Hè hè,” zeide Willy eindelijk, nadat zij een ontelbaar aantal keeren „Jan huigen in de ton” met hen gespeeld had, „nu moet ik toch heusch naar huis. Moeder zal niet weten waar ik blijf.”

„Hoe jammer,” riepen Nelly en Wim.

„Ja hoor, niets aan te doen,” zeide Willy vrolijk, „ik kom wel weer eens gauw terug....”

„Hoera,” riep Wim, haar in de rede vallend en Arie riep ook „oea”, zijn kleine armpjes in de hoogte stekend.

„Als jij het tenminste goedvindt,” vervolgde Willy haar afgebroken zin, zich tot Marie wendend.

„O ja,” zeide deze flauw. Zij vond de gedachte, Willy dikwijls in huis te hebben, niet heel prettig.

Zoo dikwijls Willy maar even kon, wipte zij nu bij Marie in om met de kinderen te spelen en deze vonden haar bezoeken heerlijk. „Net feest,” zeide Wim en Arie kroop haar al halverwegen de kamer tegemoet en riep dan „da da.” Zelfs Frans, die zich al veel te groot achtte voor kinderspelletjes, verheelde het niet, dat hij het leuk vond, als Willy een uurtje kwam.

Met jaloezie zag Marie dat alles aan. Hing Arie ooit zoo aan haar rokken, als hij dat bij Willy deed; waren Nelly en Wim ooit zoo lief voor haar als voor Willy; was Frans voor haar ooit zoo gedienschtig? 't Was niet eerlijk, dacht zij. Zij deed alles voor hen: hield het huis schoon, zij kleurde toen zij het zichzelf bekennen moest, dat het met dat schoonhouden zoo erg niet was, kookte eten; in één woord: verzorgde hen. En wat kreeg zij tot dank? Na dien avond, waarop Frans den koffiepot had omgegooid, was alles nog slechter gegaan dan

daarvoor. O, hoe goed herinnerde zij zich nog dat beledigde gevoel, waarmee zij dien avond in bed had gelegen. Woedend was zij geweest; gegild en geschreeuwd had zij; wanhopig om haar Moeder geroepen; maar niemand had haar getroost; niemand gaf immers iets om haar. Na dien avond was alles nog naarder, nog

akeliger gegaan. Zij deed steeds minder moeite, haar werk zoo goed mogelijk te doen. Vader ging steeds meer avonden uit, en Frans liep soms tot 's avonds tien uur op straat. O, zij wist wel dat zij daar schuld aan had, zij wist wel dat, als zij het huis gezellig gemaakt had, Vader er nooit toe gekomen zou zijn, de avonden buitenshuis door te brengen. Maar zij had nu eenmaal

een hekel aan huishoudelijk werk; bah, zij gruwde er van: altijd vegen, altijd stof-afnemen, altijd kopjes wasschen, bah en nog eens bah. Dat zij de belofte, haar stervende Moeder gedaan, zoo slecht hield, vond zij wel akelig, maar zij praatte zichzelf altijd voor, dat zij die belofte gedaan had, niet goed wetende wat zij eigenlijk inhield, dat het dus toch niet zoo heel erg was. Zoo tobrende en mopperende ging zij haar weg zonder voor iemand haar hart eens uit te storten.

„Moeder,” zeide Willy eens, „ik geloof niet, dat ik iets voor Marie doen kan; zij wil nooit eens met mij praten en ik geloof zelfs, dat zij liever had dat ik nooit meer kwam.”

„Geef je den moed nu al op?”

„Ik weet het niet,” zuchtte Willy. „Wat vindt u dat ik doen moet?”

„Wij moeten eerst te weten zien te komen, wat het is dat Marie zoo hindert, en haar zoo boos en ontevreden doet zijn.”

„Maar hoe zal ik dat uitvinden, Moeder? Als ik Marie wat vraag geeft ze mij nauwelijks antwoord. Ik geloof eigenlijk, dat zij niet goed hebben kan, dat de kinderen zooveel van mij houden.”

„Houden zij dan niet van Marie?”

„Ik geloof niet zoo heel veel, Moeder; maar ze is ook niets aardig voor hen en zoo gauw boos.”

Een langen tijd zat Willy's Moeder in gedachten verzonken, eindelijk zeide zij: „Zou je denken, dat Marie weleens een avondje hier wil komen?”

„Hier, bij u? Als zij weet hoe lief u bent, doet zij het zeker graag.”

Moeder glimlachte even: „Maar dat weet zij niet.”

„Nee, maar dat zal ik haar wel vertellen, o, maar Moeder,” viel Willy zichzelf opeens in de rede, „zij kan 's avonds niet weg, dan zouden de kinderen alleen blijven.”

„Zou jij dan niet eens een avondje willen oppassen, of durf je niet?”

„O best, Moeder, waarom zou ik niet durven, ik hoop maar dat Marie komen wil.”

„Ik ook,” zeide Moeder ernstig. „O kind, ik heb zoo het gevoel, of God hier werk voor ons heeft, voor jou en mij. Mogelijk heeft God ons hier dit huis gegeven om ons daardoor in kennis te brengen met dat ongelukkige gezin; misschien is het nog niet te laat om het van een algeheelen ondergang te redden. Kind, kind, wat zou dat heerlijk zijn, als God ons daarvoor gebruiken wilde.”

V.

WILLY'S MOEDER.

Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht,
 Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in den nacht.
 Laat ons dan in 't duister heldre lichtjes zijn:
 Gij in uw klein hoekje, en ik in 't mijn.

Jezus zegt, dat Hij ieder kaarsje ziet,
 Of het helder licht geeft, of ook bijna niet.
 En Hij wenscht, dat ieder tot Zijn eere schijn':
 Gij in uw klein hoekje, en ik in 't mijn.

Jezus zegt ons ook, dat 't zoo donker is,
 Overal op aarde zonde en droefenis.
 Laat ons dan in 't duister heldre lichtjes zijn:
 Gij in uw klein hoekje, en ik in 't mijn.

Voor het geopende raam stond Marie en luisterde naar het zingen van dat lied. Zij kende het wel; had het zelf op school ook gezongen. Hoe lang scheen dat al geleden. Onwillekeurig dwaalden hare gedachten af naar dien middag, waarop de onderwijzer hun dat lied leerde. Hij was gewoon, eerst een verklaring te geven van het vers, dat hij de kinderen leeren wilde, opdat zij het met te meer gevoel zouden kunnen zingen. „Eerst als je weet, wat het lied inhoudt, kun je het zingen zoo als het behoort,” zeide hij altijd. O, hoe goed herinnerde zij zich nog, dat hij gezegd had, dat het o zoo moeilijk is een helder lichtje te zijn op de plaats, ons door God gewezen. Wij willen geen kaarsje zijn, dat altijd maar een klein plekje verlicht; ons hart jaagt er naar, iets groots te zijn: een groote electrische lamp bv., die haar helder licht wijd uitstraalt en de gansche omgeving helder verlicht. „Maar kinderen,” en hier was zijn stem zacht en teer geworden, als altijd wanneer hij hun iets ernstigs wilde zeggen, „maar kinderen, je kunt beter een kaarsje zijn, dat brandt tot Gods eer op de plaats die Hij je heeft aangewezen, dan een groot licht daar, waar God je niet hebben wil. Het lijkt zoo veel mooier, groote dingen te doen, maar het is zooveel moeilijker in kleine dingen getrouw te zijn. Wij willen zoo gaarne onzen eigen weg bepalen, maar Jezus zegt, dat Hij van ons verwacht, dat wij een helder lichtje zijn in ons eigen klein hoekje.” Nu Marie aan dit alles dacht, voelde zij het maar al te goed, dat zij geen helder lichtje was in haar eigen kleine hoekje; zij hoorde bij hen die een groot licht willen zijn, die altijd droomen van groote daden, die zij doen willen en daardoor het werk, dat God hun heeft opgedragen, verwaarloozen. Eensklaps kwam het haar te binnen, dat Willy, die zij dat lied had hooren zingen, wel zulk een helder brandend kaarsje was. Scheen het niet altijd,

of zij licht en gezelligheid meebracht, en kon Marie het zich niet goed begrijpen, dat de kinderen blij waren als Willy kwam, ondanks haar jaloezie? O, zij zou ook zoo willen zijn, zulk een helder brandend kaarsje. Maar hoe kon zij dat worden? Zou zij Willy eens om raad vragen of Willy's Moeder? Maar neen, dat durfde zij toch niet. Dien heelen verderen dag moest Marie over dat alles denken en dat maakte, dat, toen Willy 's middags kwam om wat met de kinderen te spelen, zij Marie minder koel en terugstootend vond dan anders, ja, dat het zelfs scheen of Marie blij was haar te zien. Nu had Willy wel moed, Marie uit te noodigen, eens een avondje bij haar Moeder te komen, welke uitnoodiging Marie tot Willy's groote verbazing dadelijk aannam.

„Ziezoo, kind, ga nu hier zitten, gezellig dicht bij de kachel,” zeide Willy's Moeder den anderen avond tot Marie. „Je lust zeker wel graag een kopje thee.”

„Als het u blijft,” zeide Marie, in de war gebracht door de hartelijke ontvangst. Zij keek de kamer eens rond; wat zag die er gezellig uit; heel wat gezelliger dan haar eigen kamer. Toch waren zij bijna eender. Maar hier was alles helder en schoon; hier lag een net wit kleedje op tafel; hier lagen de hoeken niet vol rommel; hier hing een heel eenvoudige, maar toch o zoo gezellige rand om de lamp; hier stonden de kopjes op het theeblad netjes en ordelijk en was er niet van ieder kopje een oortje of een stukje af. Als Marie deze kamer met de hare vergeleek, dan schaamde zij zich heel, heel diep.

Willy's Moeder zat heel ernstig naar haar gast te kijken. Zij zag wel, hoe de blik van deze door de kamer dwaalde en op alles acht gaf; maar wat Marie hierbij dacht wist zij niet.

„Bevalt het je hier?” vroeg zij eensklaps.

„O zoo goed. Wat is het hier gezellig, hoe krijgt u het zoo?”

Willy's Moeder glimlachte even op die vraag. „Wat bedoel je eigenlijk?” vroeg zij toen.

„Hoe u het hier zoo gezellig krijgt, ik zou onze kamer ook zoo willen hebben.”

„Nu, kijk maar goed rond als het je hier zoo goed bevalt, maar denk er om, meisje, dat de gezelligste kamer ongezellig wordt, wanneer er menschen in wonen die niet tevreden zijn.”

Marie kreeg een kleur; even wilde zij boos worden. Wilde Willy's Moeder haar de les lezen, daar was zij toch niet voor hier gekomen. Maar toen zij opkeek en zag met welk een vriendelijken, medelijdenden blik zij werd aangekeken, kreeg zij lust hier voor deze vrouw haar hart eens uit te storten. Een oogenblik aarzelde zij nog, maar het was haar of zij nu niet meer zwijgen kon; of zij iemand haar nood moest klagen en plotseling barstte zij uit: „Ik kan niet tevreden zijn, ik heb een hekel aan werken, aan huishoudelijk werk dan.”

„Wat wil je dan?”

„Ik zou veel willen leeren, en nu leer ik niets meer, niets, en ik word net zoo dom. Niets doe ik waarvoor de menschen mij later dankbaar zullen zijn. Ik zou mij nuttig willen maken. Ik had onderwijzeres willen worden; ik heb mij altijd voorgesteld, dat het heerlijk moest wezen zoo veel kinderen te helpen, verstandige menschen te worden. Als je dan oud geworden bent en je ziet zooveel menschen, die je als kind hebt leeren lezen en schrijven, dat moet heerlijk zijn. O, zich nuttig te weten, dat geeft voldoening; maar het leven, dat ik nu leid, is verschrikkelijk.”

„Je zegt,” begon Willy's Moeder eindelijk, nadat zij Marie een tijdlang zwijgend had aangekeken, „dat je

zoo graag jongens en meisjes wilt maken tot nuttige menschen in de maatschappij; maar als je nu je eigen zusje en broertjes tracht te maken tot flinke menschen, is dat dan niet nuttig? Moeten het beslist andere kinderen zijn? Heb je wel eens het gezang gehoord: „Gij hebt, o albestierend Koning, de plaats bepaald van ieders woning, den kring ook waar hij werken moet?” Alle menschen, en vooral de meisjes, willen zich tegenwoordig beroemd maken, en het is of niet een meer tevreden is, met hetgeen God haar te doen geeft.”

„Vindt u dan, dat meisjes niet zulke dingen doen mogen?”

„O zeker, waarom niet, maar ik vind ook, dat meisjes niet altijd moeten verlangen naar hetgeen buiten haar bereik is en daardoor het werk, dat binnen haar bereik ligt en dat God haar heeft opgedragen, verwaarloozen.” Lang zweeg Marie, maar eindelijk stortte zij haar geheele hart eens uit en het deed haar goed. Niets verzweeg zij, ook niet, dat zij den vorigen middag, doordat zij Willy had hooren zingen van de kaarsjes, gevoeld had, dat zij heelemaal op den verkeerden weg was. Zij wilde zoo graag een groot licht zijn en het was erg moeilijk tevreden te zijn. „Ik benijd Willy, die altijd zoo vroolijk en vriendelijk is, wat moet ik toch doen om ook zoo te worden?”

„Je moet willen doen het werk dat God je heeft opgedragen, dan komt al het andere vanzelf.”

Lang nog sprak Marie met Willy's Moeder en toen zij naar huis ging, wist zij, dat zij ten allen tijde daar om raad en hulp kon komen.

VI.

VADERS VERJAARDAG.

Het is eenige maanden later. In de ons zoo welbekende kamer vinden wij Marie weer. Zij is veranderd; de norsche, ontevreden trek is van haar gelaat verdwenen, maar zij ziet er veel ouder uit, dan toen wij haar het laatst zagen. Dat is het gevolg van den moeilijken tijd, die achter haar ligt. Wij zien de kamer eens rond. Ook die heeft eene algeheele verandering ondergaan, en lijkt nu heel veel op de kamer, waarin Willy woont. Ook hier liggen overal schoone kleedjes en een mooi vaasje met bloemen staat er nu zelfs op tafel. In een hoek spelen de kinderen, die er, met hun eenvoudige maar nette kleertjes, heel lief uitzien. Alles wijst op verandering en verbetering. Het is of Marie op iets wacht, want telkens dwalen haar oogen naar de klok om dan weer zenuwachtig in het rond te zien. Onderwijl gaat alles, wat zij de laatste maanden beleefd heeft, nog eens door haar gedachten. Wat een vreeselijke tijd was dat geweest. O, toen zij dien avond, na haar bezoek aan Willy's Moeder, was thuisgekomen, en haar rommelige en ongezellige kamer rondkeek, voelde zij zich zoo verschrikkelijk slecht. Nooit, nooit zou zij kunnen goedmaken, wat zij na haar Moeders dood reeds verknoeid had. Wanhopig had zij zich op haar bed heen en weer geworpen; slapen kon zij heel niet. „Was ik maar dood,” had zij soms halffluid uitgeroepen; maar daar was zij van geschrokken, sterven durfde zij heelemaal niet. O, wat moest zij toch doen. „Bid maar veel,” had Willy's Moeder haar toegefluisterd, en zij had er dadelijk aan moeten denken dat Moeder dat ook had gezegd, dien avond, waarop zij voor het eerst met Marie over haar ziek-zijn gesproken had. Maar bidden,

zij had het niet gedurfd, neen, zij wilde trachten, zelf hetgeen zij verknoeid had weer in orde te maken; zij zou haar best doen, nooit meer een boek aan te raken, niet te mopperen tegen haar broertjes en zusjes, vriendelijk te zijn tegen Vader, maar al die goede voornemens waren op niets uitgelopen. Eer zij er aan dacht was zij weer boos en ondanks haar goede voornemens was zij dan toch weer stuursch en onvriendelijk. Soms dacht zij er over om het maar op te geven; om tot Vader te zeggen, dat zij niet langer thuis wilde zijn. Maar wat dan? Totdat zij eindelijk op een dag, dat alles weer verkeerd gegaan was en zij niet meer wist, wat te doen, tot de erkenning moest komen, dat zij er alleen nooit komen kon; dat er iemand moest zijn, die haar helpen wilde, en dat die iemand niemand anders kon zijn dan God. Maar zou God haar helpen willen, haar die zooveel zonde gedaan, en Hem zoo heel lang vergeten had? O, zij durfde Hem niet haar nood klagen, zij voelde zich zoo slecht en de gedachte aan God maakte haar bang. Als God eens deed naar hetgeen zij verdiend had! Nog moeilijker dagen volgden, dagen, waarop zij zoo bang was, dat de angst op haar gelaat te lezen stond en de kinderen bang voor haar waren. Toen, ten einde raad, begon zij haar bijbel te lezen, en, al begreep zij er soms niet veel van, toch was het haar of er rust en kalmte van dat Boek uitging, en als zij las van Gods groote liefde voor zondaren, dan kwam er weer hoop in haar hart, dat daar ook voor haar nog hulp en redding was. Nu kon zij wel bidden, al ging het dan ook schuchter. Wel kwam soms de angst weer boven; dacht zij dat God naar haar wel niet hooren zou, maar toch, telkens weer opnieuw bad zij tot God om vergeving van al het verkeerde, dat zij gedaan had en smeekte zij om kracht, om nog zooveel mogelijk van hetgeen zij verknoeid had goed te maken. En zoo was

de groote verandering in haar leven gekomen. O, hoe dankbaar was zij nu, dat God Willy op haar weg gezonden had; hoe vol geduld luisterde deze met haar Moeder naar Marie's klachten en hoe trachtten zij altijd haar te helpen. Toen Marie nu aan God om vergeving gevraagd en die ook verkregen had, wist zij dat zij nu ook nog vergeving moest vragen aan Vader, voor al

hare onvriendelijke woorden en al hare verkeerde daden, en ook aan Frans en de andere kinderen. Dat was nog een moeilijk

ding; maar zij wist, dat moest gebeuren. De kinderen, dat was niet erg geweest, zij hadden niet veel begrepen van hetgeen Marie hun

eens in het schemeruurtje vertelde; zij wisten alleen dat het heerlijk was, dat Marie zoo goed en vriendelijk was en zij herleefden, nu zij de liefde kregen, waarnaar hun jonge hartjes zoo snakten. Moeilijker was het geweest om Frans haar schuld te belijden; wat had zij daar vreeselijk tegen op gezien, en hoe was dat medegevallen. Frans, die in zijn hart eigenlijk zulk een echt goede jongen was, en die alleen maar de straat opging, omdat hij het thuis, bij zijn ongemakkelijk zusje, waar-

door hij nog erger dan anders het geval zou geweest zijn, Moeder miste, niet kon uithouden, beviel dit straatloopen niets, en hij was blij, toen hij hoorde van de goede voornemens, die Marie had, en in zijn hart besloot hij haar zooveel mogelijk te helpen. Nu moest zij Vader nog schuld bekennen; Vader die toch wel de verandering in huis moest opgemerkt hebben, want hij behoefde nu nooit meer te mopperen, omdat het zoo'n rommel was, maar die er tegen Marie nog nooit iets over had gezegd, en nu, schijnbaar, zóó gewend was iederen avond uit te gaan, dat hij er nooit meer aan dacht, thuis te blijven. O, hoe hoopte Marie dat Vader weer dezelfde zou worden van vroeger; hoe bad en smeekte zij daar om. Nu, dezen dag had Marie gekozen om ook haar Vaders vergiffenis in te roepen, want het was vandaag zijn verjaardag. Zij had zulk een leuk plan bedacht, als dat nu maar lukken mocht. Telkens en telkens vouwde Marie even de handen en bad om het gelukken van haar plan. Naarmate het tegen zessen ging, het uur waarop Vader gewoonlijk thuiskwam, wisselde de kleur aanhoudend op haar gelaat. Zij had met veel zorg de tafel gedekt, de bloemen er midden op gezet. De koffie verspreidde een heerlijken geur door de kamer. „Hoort,” riep Marie eensklaps en aan haar stem was het te hooren hoe zenuwachtig zij was, „daar is Vader.”

De kinderen staakten hun spel en stonden op. Marie zag hoe een vroolijke trek Vaders gelaat verhelderde. „Dat ziet er hier knus uit,” zeide hij vriendelijk. „Gefeliciteerd, gefeliciteerd,” riepen de kinderen, die zich niet langer konden stilhouden, en Arie, die dat moeilijke woord nog niet zeggen kon, riep: „teerd, teerd,” tot groot vermaak van de anderen. Nu gingen Wim en Nelly naar Marie en na eenig geheimzinnig gebabbel kwamen zij naar Vader toe, samen een groot pak dragend, waaraan Arie ook helpen mocht. Toen zij dicht

genoeg bij Vader gekomen waren, riepen zij blij:
 „Hier Vader, voor uw verjaardag.” „Voor e dag,”
 herhaalde Arie.

„Wat is dat?” vroeg Vader.

„Moet u maar eens kijken,” en met spanning zagen zij toe, dat Vader het pak openmaakte.

„Dat is mooi,” zeide deze, nadat uit het pak een paar mooie leeren pantoffels gekomen waren, „dat hebben jelui knap verzonnen.”

„Marie heeft het verzonnen,” zeide Nelly, die zeer waarheidlievend was.

„Zoo,” zeide Vader, en hij keek naar Marie, die met een hoogroode kleur aan tafel zat.

„Nu moet u ze passen,” zeide Nelly.

„Nu dadelijk?” vroeg Vader.

„Ja zeker, ik ben toch zoo nieuwsgierig of ze goed zijn, kom, dan zullen wij uw schoenen wel uitdoen.”

Dat was een pret, toen Wim en Nelly op den grond gezeten Vaders schoenen losmaakten. „Nu de pantoffels,” zeide Nelly. „Passen ze?”

„Prachtig,” zeide Vader, „dat hebben jelui er knap afgebracht.”

„Nu moet u er op loopen,” riep Wim. O, wat lachten ze, toen Vader deed, alsof hij op die nieuwe, gladde zolen uitgleed.

„Nu zal ik ze maar weer uitdoen,” zeide Vader, nadat hij er een paar keer de kamer mee was doorgewandeld.

„Neen, neen,” riep Nelly, „u moet ze aanhouden.”

„Aanhouden, ook goed,” en Vader ging zitten.

Met angstige spanning had Marie dit heele tooneeltje gadegeslagen en het was of zij blij was dat Vader zijn pantoffels aanhield.

„Zullen wij nu eerst eten?” vroeg zij.

Zoodra het eten was afgeloopen ruimde Marie de tafel af en kwam een poosje later uit de keuken met het

blad, waarop de schoone kopjes, een kan heerlijke chocolademelk en een schaalje met beschuitjes. Zij zag, dat Wim zijn spellen voor den dag gehaald had en dat zij nu met hun vieren, Vader, Frans, Wim en Nelly,

aan het ganzeborden waren. Zij vond het heerlijk, zou haar plan gelukken?

Eindelijk moesten de kinderen naar bed, Marie had Arie, die op haar schoot in slaap gevallen was, reeds veel eerder boven gebracht. Wel wilden Wim en Nelly het nog wat rekken, maar hun oogen vielen haast toe

en het kostte Marie ook niet veel moeite, hen mee te krijgen. Haastig hielp Marie hen in bed; zij had nu geen tijd lang met hen te spelen; gauw, gauw naar Vader. O, wat beefde zij. „O Heere, help mij, help mij,” bad zij zacht.

Toen zij weer in de kamer kwam, zag zij Vader zitten in gedachten verzonken, en een schoen in zijn hand houdend alsof hij bezig was dien aan te trekken.

„Dat valt niet mee,” zeide hij tot Marie, „als je eenmaal je schoenen uithebt ze weer aan te doen.”

„Doet u het dan niet,” was het antwoord.

„O,” zeide Vader na een oogenblik, begrijpend, „je hebt mij expres pantoffels laten geven om mij's avonds thuis te houden.”

Een hevig rood kleurde bij deze woorden Marie's wangen. Toen trad zij op haar Vader toe, en zeide, haar arm lietkoozend om zijn hals slaande: „Ja Vader, daarvoor heb ik het gedaan; ik wilde zoo graag, zoo heel erg graag, dat u weer werd als vroeger, toen Moeder nog leefde. Ik weet wel dat het mijn schuld is, dat alles zoo verkeerd gegaan is, maar o Vader, het spijt mij zoo.” En nu vertelde zij haar Vader alles; niets verzweeg zij; al haar fouten en tekortkomingen biechtte zij eerlijk op, en daarna vertelde zij van Willy en haar Moeder, die zoo heerlijk geholpen hadden. Toen zij was uitgesproken, was het een tijdlang doodstil in het vertrek, waarin maar alleen Vader en Marie waren, want Frans had, toen hij zag dat Marie met Vader wilde spreken, zacht de kamer verlaten.

Eindelijk verbrak Vader de stilte. „Mijn arm meisje,” zeide hij, „je hebt een moeilijken tijd gehad, en ik heb je taak ook al niet verlicht, maar ik miste Moeder zoo erg, en kon haast de kamer niet zien, waarin alles na haar dood zoo veranderd was. Maar ik beloof je, ook mijn leven zal anders worden.”

Dankbaar zag Marie op. „O Vader,” riep zij uit, „wat is God toch goed. Ik durfde Hem eerst haast niet vragen, u te bewegen weer thuis te blijven, omdat het mijn schuld was dat u zoo dikwijls uitging, en ziet, nu heeft God mij al verhoord. Is dat niet heerlijk?”

„Ja kind dat is heerlijk, doe maar goed je best, om het kaarsje te worden dat in ons huis brandt tot Gods eer,” zeide Vader, want Marie had hem ook verteld van het lied, dat Willy gezongen had en dat haar zoo getroffen had. „Ga nu slapen, kind,” vervolgde Vader en opstaande gaf hij haar, voor het eerst sinds maanden, weer een nachtkus.

Toen Marie was heengegaan, bleef haar Vader nog heel lang, in gedachten verzonken, zitten. Hoe goed voelde hij nu, dat ook hij allang op den verkeerden weg was. Inplaats dat hij zijn kind geholpen had, had zij hem geholpen; maar hij voelde, zelf weer tot God te moeten gaan. Zou God hem nog verhooren willen? Een ding stond bij hem vast: van nu aan zou de Bijbel in zijn huis in eere worden hersteld; hij zou weer met zijn kinderen lezen en bidden, dat was een plicht, welken hij telkens opnieuw, als weer een zijner kinderen gedoopt was, op zich genomen en die hij al o zoolang schandelijk verwaarloosd had.

Hoe verbaasd en verblijd was Marie, toen haar Vader den volgenden morgen na het ontbijt den Bijbel nam en er een gedeelte uit voorlas en daarna overluid dankte. Dat was anders dan een oogenblik stil te zijn, iets dat Vader, als een gewoonte uit vroegere, gelukkige dagen, altijd toch had willen hebben. Wat zou alles nu heerlijk worden!

Dadelijk nadat de kinderen naar school waren moest Marie het groote goede nieuws aan Willy en haar Moeder gaan vertellen. „O, ik ben toch zoo blij, dat ik

u heb leeren kennen," zeide zij dankbaar; „was dat niet gebeurd, dan was alles nog even akelig of misschien nog akeliger dan het geweest is."

„Je moet God daarvoor danken, Marie. Zal je dat nooit vergeten?"

„Neen," was het stellige antwoord, „daar denk ik steeds aan. Ik weet wel, dat ik nog veel, heel veel dingen verkeerd doe, en soms ben ik nog weleens bang dat ik te slecht ben, dan dat God mij zou kunnen en willen vergeven, maar dan opeens is het mij of ik Gods stem hoor die zegt: „Uwe zonden zijn u vergeven." O juffrouw, u weet niet, hoe blij ik dan weer ben. Weet u wat ook zoo wonderlijk is? Dat, nu ik in de eerste plaats mijn werk doe, ik nog weleens een uurtje overhoud voor mijn boeken, en hoewel ik vroeger veel meer tijd aan lezen besteedde, had ik daar niet half zooveel profijt van als nu van die paar uurtjes."

„Dat komt omdat je vroeger altijd maar half je aandacht er bij kon houden; want je geweten liet je geen rust, en vermaande je telkens, toch eerst je plicht te doen. Als je nu een boek neemt en er mee gaat zitten, kun je er al je aandacht aan geven, want je geweten is gerust."

„Het is toch wel goed, dat ik nog veel van lezen houd en er alle oogenblikjes, die ik over heb, aan besteed?" vroeg Marie, die hier al vaak over had nagedacht.

„Zeker, als jij je broertjes en zusjes moet opvoeden, moet je van alles op de hoogte zijn. Het huishouden doen beteekent niet: altijd maar werken, werken; dan zouden zij, die huishoudelijk werk minderwaardig achten, haast gelijk kunnen krijgen. Neen, er is zeker niemand, die zoo van alles op de hoogte moet wezen als zij, die aan het hoofd van een gezin staat en kinderen moet opvoeden. Wees daar maar gerust op, Marie."

„Maar nu moet ik gaan," riep Marie vroolijk, „want

anders zou ik mijn tijd verpraten, en dat mag toch zeker ook niet?"

„Neen, dat mag ook niet," lachte Willy's Moeder.

Beiden, Willy en haar Moeder, keken Marie na en toen zij haar even later onder het werk hoorden zingen: „En Hij wenscht, dat ieder tot Zijn eere schijn': Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn," zeide Willy: „Dat doet Marie nu, hè Moeder, schijnen in haar eigen hoekje?"

„Ja Willy, dat doet zij, en ik ben o zoo dankbaar, dat God ons heeft willen gebruiken om Marie daartoe te brengen."

